כג: האשה נקנית פרק ראשון קידושין

עין משפט נר מצוה

רש"י א מיי' פ"ו מהל' מלוה הלוה:

רא"ש ב מיי' פ"ו מהל' עבדים הלכה טו"ש ור"ל סי' רסז סעי' ה:

רבב ג מיי' פ"ג מהל' זכיה הלכה ט"ש ור"ל סי' רסז סעי' כב:

רבג ד מיי' שם ופ"ז מהל' נדרים הלכה ח סמג עשין פג סמג לאוין רמב טוש"ע אה"ע סי' פה סעי' יא וטוש"ע יו"ד סי' רכב:

רבד ה מיי' פ"ג מהל' זכיה ומתנה הלכה יג סמג עשין פג טוש"ע יו"ד סי' רסז סעי' כב:

רבה ו מיי' שם הל"ד ופ"ה מהל' עבדים הלכה ט סמג שם טוש"ע שם סעי' ה:

תוס' ר"י הזקן

שריחי דרחמנא. ואפילו היה בעל קרבן מודר הנאה מהכהן מ"מ לא להקריב קרבנו. יש קנין. שהקנו להם אחרים בכ"ם ולא עשו להם הנאי הו"ל ודעת אחרת הקנתו לו ולא נמר בלבו לתת לא"ן ולבעל. ויש קנין לאשה בלא בעלה). ולאשה בע"מא איצטריכא ליה. כתב רב"נו שלמה דאשה כעבד הוא"ל וחכאי במעשה ידיה ובציאתה. משמע מלשונו דב"ר דאה כמציאתה וכ"כ בס' בן סורר ומורה (סנהדרין עא, א ד"ה על מנת). וזה אינו כמו שכתבנו במציאת האשה. ה) ולאי כלום הוא. דה"ל כנותן [לו] אחר מתנה שחכף שנתן לעבד קנה האדון וכי עביד תנאי לעבד לא מהני לאדון. ור' אלעזר ובו'. איכא מאן דפסק כרב ששת. דגרסינן בנדרים פרק בתרא (פח, א ע"י"ש) המודר הנאה מתתנו והוא רוצה ליתן מעות לבתו אומר לה הרי המעות נתונים לך על מנת שאת נושאת ונוטלת לפיך. אמר רב לא שנו אלא מה שאת נושאת ונוטלת בפ"ר, אבל מה שתרצי עשי בהן קנה יתהון בעל. אמר רבא מכדי שמעתתיה דרב כר' מאיר מדקאמר דרב כר' מאיר ומודה שאם אמר מה שאת נושאת ונוטלת בפיך לא קנה בעל וכמה שתרצי עשי בהן קנה. אלמא ס"ל כרב ששת דבעל מנת שאין לרבך רשות בהן פליגי. ומיהו ר' מאיר מודה בעל מנת שתצא בהן לחירות והו"ל נבי אשה מה שתרצי עשי כהן כע"מ שאין לבעליך רשות בהן, ומה שאת נושאת ונוטלת בפיך כעל מנת שתצא בו לחירות גבי עבד, דאלו סבירא לן כר' אלעזר הויא שמעתתיה דרב כרבנן ולא כר' מאיר. דלר' מאיר כי היכי דלגבי עבד ליכא שום אנפא דקני ליה עבד בלא אדון, ה"נ גבי אשה ליכא שום אנפא דתקני אשי בלא בעלה. ואוקים רב לפתני' כרבי מאיר ושמואל כרבנן, אלמא הלכתא כרב ששת. והרי"ף והרי"ם (זכיה פ"ג הי"ג) פסקו כר' אלעזר. פסק כשמואל* והעיקר דרב ושמואל בהא פליגי רב סבר דמתני' דאי כר' מאיר היא ו) במה שאת נושאת ונוטלת לפיך דוקא ר' מאיר מודה, [וכן] בעל מנת שתצא בהן לחירות (ד)לא קנה אדון כרב ששת. ומה שתרצי עשי בהן הוי כע"מ שאין לרבך רשות בהן כדפרישית. והיינו דקאמר רב ו) במה שאת נושאת ונוטלת בפיך דוקא אבל מה שתרצי עשי בהן אע"פ שהתנה בנוסח של מתנה קנה בעל ז) ודאי כר' מאיר ואליבא דרב ששת דס"ל דפלוגתייהו בע"מ שאין לרבך רשות בהן. וקסברי רבנן קנתה האשה והעבד. ור' מאיר סבר דלא קנו, ואיכא למימר דר' מאיר סבר דע"מ שתצא בהן לחירות ודבוותה נבי אשה בע"מ שאת נושאת ונוטלת לפיך קנתה האשה, אבל ז) בע"מ שתרצי [עשין] בהן לא, דהא בע"מ שתצא בו לחירות נופיה לא שמעינן ליה (ד)ורבנן דגמרא דקנה דנעבד מטעמיה באשה קנתה אפילו במה שתרצי עשי בהן, וכרבנן לא מצי למיהדר דאף כלא מה שתרצי קנתה האשה והעבד. ואלו רב ס"ל כר' אלעזר בע"מ שתצא בהן לחירות פליגי, מני מתני' אי ר' מאיר הא אמר אפ"ה קנה בעל ואדון, ואי רבנן דאמרי גבי עבד דבעל מנת שתצא בהן לחירות קנה עבד מטעם דלדידיה נמי לא אקני ליה אלא שיצא בהן לחירות כלומר שהתנה בנוסח של מתנה, נמי אשה נמי קנתה אפילו במה שתרצי עשי בהן שהרי התנה בנוסח של מתנה, כמו שנבאר בדברי שמואל, הילכך לרב דאמר ז) ללישנא דמתני' דוקא לא מתוקמא שמעתתיה אלא כר' מאיר אליבא דרב ששת. ושמואל ס"ל כר' אלעזר דבעל מנת שתצא בהן לחירות ועשיית חפציו היא תחת שעבודו נמצא שהמתנה היא לעבדו שיעשה מהן מה שאמר, הילכך כי א"ל קני קנה עבד ואדון וכי א"ל ע"מ הרי כמתנה לאחר עד שיאמר לו על מנת שתצא בהן לחירות, דהא לדידיה לא אקני ליה עד שיצא בהן לחירות ויסחלק כל שעבודו מעליו, נמצא שלא הקנה לז)עבדו כלל. והלכתא כשמואל דדינא הוא. ודעת הר"ם שאין הפרש בין עבד ואשה דהואיל והתנה בנוסח של מתנה כגון שאמר לעבד על מנת שתצא בהן לחירות [אן] מה שתרצה לעשות בלא רשות אדון לא קנה אדון, כמ"ש בפ"ג (הי"ג). והרב בעל התשלום כתב בנדרים דברי פלא והעיקר כמו שכתבנו, וכ"ד הרי"ם והרי"ף. ודרי יודע דמתנת אשה שווכה בה הבעל אינו זוכה בה אלא לחירות כמי שכתבני בס' מציאת האשה. ורמי דר' מאיר [ארי"מ] ורבנן [אדרבנן]. לר' אלעזר מותיב דבעל מנת שתצא בהן לחירות פליגי ושמעינן מהא דר' אלעזר בין בעבד בין באשה קאמר ודינם שוה, שלא כדברי בעל התשלום שכתב דהא דר' אלעזר לא איירי אלא בעבד

*אולי צ"ל ולענין המדיר הנאה מחותנו פסק כשמואל כע"ל. ועי' בר"ן כאן שכתב דגם הרי"ף פוסק כשמואל ע"ש. ועי' ברי"ף על נדרים שם ורד"ק (ד"ה). ויותר נראה עפ"ל: הרס"ג (אב ור' עמרם גאון) פסק כשמואל ראה רמב"ן. רשב"א ורינו"א כאן.

מסורת הש"ס

ב) יומא יט. נדרים לה.; ג) תמורה כה: ניעין נג.; ד) פסחים פח: נדרים פח.; ה) בנהדרין עא. [נדרים סט.]; ו) [ויל כד: בנהדרין עא.]; ז) [פסחים פח.]; ח) [כתובות מו ע"ב קה ע"ב]; ט) [נדל"ל דרבנן. וכ"ה כרש"י]; י) [כדפר"י: למיפסמן]; יא) [ע' תוס' שבת עב. ד"ה כי אתא ומוס' יומא יט: ד"ה מי מיכא וכ"ק פו: ד"ה ביישו ובי"מ ח: ד"ה תן]. יב) ר' רש"ל, [ע"ב]. ומהרלב"ח כהן, ומר"ש מדעשמ"ל. יג) [מר"י מוספיה יומא יט: ד"ה מי מיכא]. יד) [כתובות קה ע"ב]. טו) [אל"ל דמתמיתן דמה שאת נושאת ונוטלת לפיך דוקא ולאי כר"מ היא דר' מאיר מודה ומר' מדון וכרב שמן]. טז) [אל"ל: דמהן]. יז) [אל"ל: הייני כר"מ]. יח) [אל"ל: כע"מ דמה שתלי יכי' מטעמיה דנאמה קנתה יכי' לקף כמה שתלי]. יט) [אל"ל דלעמא]. כ) [ניעין עז ע"ב].

ר) [אל"ל לעבדו].

גליון הש"ם

תוס' ד"ה דאבר ובו' [אל"ל דאורחיה דעם ובו']. לעיין של הגאון מהרי"ב זל"ל ועיל בתוספות ד' מד ע"א תד"ה והלכתא ולקמן דף פה ע"א תד"ה ואם נתן ובו"ר נדרים ד' עב ע"א ד"ה ולענין הלכה:

הגהות הב"ח

(א) גמ' הדר פשטא גמר לה: (ב) תוס' ד"ה (בע"מ) ר' שמעון וכו' ור' שמעון ב"א סבר לה כר"מ: (ג) ד"ה ור' לעזר וכו' כמדיר את חתנו וכו' אומר לה לבתו הרי:

מוסף רש"י

הובא בסוף המסכת

מוסף תוספות

הובא בסוף המסכת

תוס' ר"י הזקן (המשך)

לחירות פליגי הילכך מתני' לאו כר' מאיר מתוקמא אלא רבנן היא, ומה שאת נושאת ונוטלת לפיך לאו דוקא, וגבי אשה אפילו מה שתרצי עשי בהן לא קנה בעל דהא לדידה נמי לא אקני לה אלא למה שתרצי עשי בהן, דהואיל הרי כנותן לזה ומתנה לזה, שלא נתן לה מתנה מוחלטת אלא שתעשה בהן מה שתרצה והתנה בנוסח המתנה אבל כשהתנה עם המתנה שנתן לה מתנה מוחלטת דאמר לה על מנת שאין לבעליך רשות בהן הרי כנותן לזה ומתנה לאחר. איכא מאן דאמר מיהו ה"מ באשה דלא קני ליה גופא) ואין ביד הבעל לעכבה לעשות חפצה, הילכך לא נתן לה מצד שהיא תחת בעלה אלא מצד שהיא תחת עצמה, אבל בעבד דקנייה ליה לגופיה ויש לו לעכבו לעשות חפצו, אפילו כשאינו (עושה) [אוכל] משל אדון קני אדון המתנה לעולם שהרי הקנה לעבדו, ואע"ג דקא"ל ע"מ שתעשה בהן חפצך מהם, הילכך כי א"ל קני קנה עבד ואדון וכי א"ל ע"מ הרי כמתנה לאחר עד שיאמר לו על מנת שתצא בהן לחירות, דהא לדידיה לא אקני ליה עד שיצא בהן לחירות ויסחלק כל שעבודו מעליו, נמצא שלא הקנה לז)עבדו כלל. והלכתא כשמואל דדינא הוא. ודעת הר"ם שאין הפרש בין עבד ואשה דהואיל והתנה בנוסח של מתנה כגון שאמר לעבד על מנת שתצא בהן לחירות [אן] מה שתרצה לעשות בלא רשות אדון לא קנה אדון, כמ"ש בפ"ג (הי"ג). והרב בעל התשלום כתב בנדרים דברי פלא והעיקר כמו שכתבנו, וכ"ד הרי"ם והרי"ף. ודרי יודע דמתנת אשה שווכה בה הבעל אינו זוכה בה אלא לחירות כמי שכתבני בס' מציאת האשה. ורמי דר' מאיר [ארי"מ] ורבנן [אדרבנן]. לר' אלעזר מותיב דבעל מנת שתצא בהן לחירות פליגי ושמעינן מהא דר' אלעזר בין בעבד בין באשה קאמר ודינם שוה, שלא כדברי בעל התשלום שכתב דהא דר' אלעזר לא איירי אלא בעבד

לר' שמעון בן אלעזר עבד כנעני מהו שיעשה שליח לקבל גיטו מיד רבו כיון דגמר לה לה מאשה כאשה או דילמא אשה דאיהי מצי מקבלת גיטה שליח נמי מצי משויא עבד דאיהו לא מקבל גיטיה שליח נמי לא מצי משוי בתר דבעיא הדר פשטא (ג) לה לה מאשה כאשה ואלא הא [ב]דאמר רב הונא בריה דרב יהושע הני כהני [א]שלוחי דרחמנא נינהו דאי סלקא דעתך שלוחי דידן נינהו מי איכא מידי דאנן לא מצינן עבדינן ואינהו מצי עבדי ולא והא עבדא דאיהו לא מצי מקבל גיטיה ושליח מצי משוי ולא היא ישראל לא שייכי בתורת קרבנות כלל עבד שייך בגיטין דתניא [ג]נראין הדברים שהעבד מקבל גיטו של חבירו מיד רבו של חבירו אבל לא מיד רבו שלו: ובלבד שיהא הכסף משל אחרים: נימא בהא קמיפלגי דר' מאיר סבר [ד]אין קנין לעבד בלא רבו [ו]ואין קנין לאשה בלא בעלה ורבנן סברי יש קנין לעבד בלא רבו ויש קנין לאשה בלא בעלה אמר רבה אמר רב ששת דכולי עלמא [ז]אין קנין לעבד בלא רבו [ח]ואין קנין לאשה בלא בעלה והכא במאי עסקינן [ט]דאקני ליה אחר מנה ואמר ליה על מנת שאין לרבך רשות בו ר' מאיר סבר כי אמר ליה קני [י]קני עבד וקני רביה וכי אמר ליה על מנת לא כלום קאמר ליה ורבנן סברי כיון דאמר ליה על מנת אהני ליה תנאיה ור' אלעזר אמר כל כי האי גוונא דכולי עלמא לא פליגי [יא]דקני עבד וקני רביה והכא במאי עסקינן כגון דאקני ליה אחר מנה ואמר ליה על מנת שתצא בו לחירות ר"מ סבר כי אמר ליה קני קני עבד וקני רביה וכי אמר ליה על מנת לא כלום קאמר ליה [יב]ורבנן סברי לדידיה נמי הא לא קא מקני ליה דהא לא אמר ליה אלא על מנת שתצא בו לחירות ורמי דרבי מאיר אדרבי מאיר ורמי דרבנן אדרבנן דתניא אין

שטר על ידי אחרים דקסבר זכות הוא לו ולא ע"י עצמו דגבי כסף אין קנין לעבד וגבי שטר נמי ליה גיטו וידו באין כאחד כדקתני אף שטר כו' וכל שכן כסף אלמא בתרוייהו אית ליה ע"י עצמו לא ורבנן דממני' אית להו בכסף בין ע"י עצמו בין ע"י אחרים ע"י עצמו דיש קנין לעבד ע"י אחרים דזכות הוא לו וכן שטר בין ע"י עצמו בין ע"י אחרים ודקס"ל דגיטו וידו באין כאחד כרבנן עבידנא ליה והאי דלא ערבינהו ותגיהו משום דסיפא דרבי שמעון בן אלעזר היא אבל ריש הכי קאמרי ליה רבנן לר' מאיר אף בכסף ע"י עצמו דיש קנין לעבד וכ"ש ע"י אחרים דזכות הוא לו וכל שכן שטר ואם באנו לפרש שלא מתלוקות ולומר [ט]רבנן אית להו בכסף בין ע"י אחרים בין על ידי עצמו ובשטר ע"י אחרים ולא על ידי עצמו ורבי שמעון [כ] סבר לה כר"מ דבכסף ע"י עצמו לא אין קנין וכרבנן בשטר דאין גיטו וידו באין כאחד א"כ הא דקיימא לן דגיטו וידו באים כאחד ימיתא היא וכר' מאיר עבדינן הילכך ליכא לפרושי אלא כדפרישית דריש המילתא רבנן אמרוה וסיפא אתא לר' שמעון בן אלעזר עכ"ל וא"ת מנא ליה הך שלא מתלוקות דילמא כולה מילתא דרבנן דמתניתין דשב"א ובכסף ע"י עצמו היינו אף ע"י עצמו ובשטר על ידי אחרים דוקא והא דקיימא לן דגיטו וידו באים כאחד משום דסבירא לן כרבי מאיר ולא כר"ש בן אלעזר ויש לומר מי גרסינן בגרייתא דר' שמעון בן אלעזר אף בשטר ע"י אחרים ולא ע"י עצמו[א] על כרחך יש שלא מתלוקות בדבר דע"כ לאו היינו רבנן דממני' דהא אמרי בהדיא בכסף על ידי עצמו ולספרים דלא גרסינן אף ל"ל דיון דאשכחן דרבנן פליגי עליה דרשב"א כדאיתא בסוף פ"ק דגיטין[ב] (דף יג:) דאמרי מי בעי זריק ליה גיטא ופסיל ליה אלמא אית להו דגיטו וידו באין כאחד ודיון דהכי הוא לא קרי ליחיד חכמים ומתניתין דין דרבנן פליגי עליה ולכך צריך לומר שיש שלש מתלוקות בדבר: **מהו שיעשה שליח לקבל גיטו מיד רבו.** יש מפרשים דהכי קמיבעיא ליה היכא דאמר העבד לאמר לקבל ליה גיטו מיד רבו מהני קבלתו או לא דכי לא א"ל לקבל גיטו ובא ומקבלו פשיטא לן דמהני דאמרינן במתניתין (לעיל דף כג:) ובשטר ע"י אחרים אבל אמירתו שאמר לו לך וקבל גיטי שמא מיגרע גרע לפי שבא מעצם שליחות[ג] או לא ויש מפרשים[ד] דהכי קמיבעיא ליה מהו שיעשה שליח הא דאמר ר' שמעון בן אלעזר בשטר ע"י אחרים כתורת שליחות קאמר ובומר צריך שהעבד יעשה שליח לקבל גיטו משום דגמר לה לה מאשה ונמ"ל זכות הוא לו יכול לקבל גיטו שלא מדעתו כל זמן שאינו מוחה ונמ"ל חוב הוא לו צריך לעשות מדעתו שיתרצה וא"כ אם הוא עומד ושוה לא מהני קבלתו או דילמא לאו כתורת שליחות קאמר דלא דמי לאשה דדוקא אשה דאיהי מקבלת גיטה שליח נמי מצי משוי אבל עבד לר' שמעון בן אלעזר כיון דאיהו לא מצי מקבלו שליח נמי לא מצי לשווי ואם כן בשטר על ידי אחרים דקאמר היינו אפילו עומד ושוה כיון דאינו מטעם שליחות[ה] **דאמר רב הונא הני כהני שלוחי דרחמנא נינהו.** פירש בקונטרס דמיירי לענין הקרבת קרבנות ופסקא מינה לענין מודר הנאה מן הכהן שהכהן מותר להקריב קרבנותיו תימה דמשמע הכא דפשיטא ליה ובמסכת נדרים בפרק אין בין המודר (דף לה:) בעי הני כהני שלוחי דרחמנא הוו או שלוחי דידן ולא איפשיטא ואמאי לא מייתי התם הך מילתא דרב הונא בריה דרב יהושע למיפשטא[ו] ויש לומר דאורחיה דגמרא הוא בכמה דוכתי דלא[ז] מיפשטא אלא ממשנה או מברייתא אע"ג דאלי למיפשט מדברי[ח] דאמורא אי נמי יש לומר[ט] דהתם הכי קמיבעיא ליה הני כהני שלוחי דרחמנא דוקא ניעבו ולא שלוחי דידן כלל או דילמא הוו נמי שלוחי דידן[י] ופקא מינה שאם היה כהן מקריב שלא לדעת הבעלים[יא] אי שלוחי דרחמנא[יב] [נמי] ניעבו הוי קרבן כשר[יג] ואי הוו [יד][דוקא] שלוחי דידן אינו כשר כיון שהקריב שלא מדעת הבעלים[טו]:

ורבי אלעזר אומר בל כי האי גוונא בו'. אומר רבינו תם דהלכה כר' מאיר דאין קנין לעבד בלא רבו ואין קנין לאשה בלא בעלה ואלינא דרב ששת דמוקי פלוגתא כי מקני ליה אחר ואמר ליה על מנת שאין לרבך רשות בו דשמעינן אבל אי אמר ליה על מנת שאתצא בו לחירות דאפילו לר"מ מודה דאקני ליה מן הכהן שהכהן מותר להקריב קרבנותיו תימה לתת מעות לבנו אומר לה הרי מעות האלו נתונים ובלבד שלא יהא לבעלך רשות בהן אלא מה שאת נושאת ונוטלת לפיך ודוקא עלה בגמרא אמר רב לא שנו אלא דאמר לה מה שאת נושאת ונוטלת לתוך פיך אבל אי אמר לה מה שתרצי עשי לא קני אדון ואם כן אפילו אמר לה מה שתרצי עשי לא קני יהבון בעל ומסיק כמאן אזלא הא שמעתא דרב ס"מ וקיימא לן (כמורות דף מט:) הילכתא כוותיה דרב באיסורי ואע"ג דפליגי נמי לענין ממון מכל מקום לענין איסורא איתשיל משמע דהלכה כרבי מאיר דהא רב קאי כוותיה והיינו ע"כ אליבא

לר' שמעון בן אלעזר. דאמר עבד אינו מקבל גיטו עבד מהו שיעשה שליח לקבל גיטו: **כאשה דמי.** ועושה שליח לקבלה כאשה דנפקא לן (לקמן דף מא.) מושלחה מבימו מלמד שהאשה עושה שליח והיינו דקאמר על ידי אחרים: **או דילמא כו'.** וע"י אחרים דקאמר שיזכה לו רבו גיטו על ידי אחרים או הם עושים שלא מדעתו: **נמר לה לה מאשה.** ועושה שליח: **הני כהני. לענין הקרבת קרבנות: שלוחי דרחמנא נינהו.** ולא שלוחי דידן ונפקא מינה למודר הנאה מכהן שהכהן מותר להקריב קרבנותיו והא מילתא איעבדא לן בנדרים בפרק אין בין המודר (דף לה:): **והא עבד כו'.** והיכי יליף רב הונא מהאי טעמא היתר בהקרבה למודר הנאה: **בתורת קרבנות.** שיהיו הן עובדים את העבודה: **שייך בגיטין.** אם אינו מקבל גיטו משום דלא יצא מהאי מרשות רבו מקבל הוא גט לאחבריו שאינו עבדו של רבו אלא של אים אחר דהא יצא הגט לרשות שאינו שלו: **אבל לא מיד רבו שלו.** אם היו שניהם של אים אחד: **דר"מ.** דאמר בכסף ע"י אחרים סבר אין קנין לעבד בלא רבו אם נתנו לו במתנה זכה בו רבו הילכך אע"ג דהוי כסף משל אחרים אי אפשר שיקבלנו הוא ויתן לרבו: **ורבנן סברי יש קנין.** אם נתנו לו מתנה הואיל ודעת אחרת מקנהו ונותן זה לא גמר בלבו שיזכה בו הרב הוא דעבד ומיפריק ליה על ידי עצמו: קנין דאשה ובעלה בעלמא איצטריכא לן ואשה כי עבד הואיל ובעלה זכאי במעשה ידיה וכמציאתה[ה] וכי היכי דפליגי לענין מתנה בעבד איכא למשמע דה"ה באשה: **דכ"ע אין קנין.** אי יהבי ליה סתמא: **אהני ליה בגאה.** דמעיקרא אדעתא דתגאה אקנה: **לא כלום אמר ליה.** דכיון דקנה עבד קנה רבו: **שאצא בו לחירות.** שתתנהו לרבך כפליגוך: אין

מסורת הש"ס (המשך)

ד) יומא יט. נדרים לה.; ה) תמורה כה: ניעין נג.; ו) פסחים פח: נדרים פח.; ז) בנהדרין עא. [נדרים סט.]; ח) [ויל כד: בנהדרין עא.]; ט) [פסחים פח.]; י) [כתובות מו ע"ב קה ע"ב]; יא) [נדל"ל דרבנן. וכ"ה כרש"י]; יב) [כדפר"י: למיפסמן]; יג) [ע' תוס' שבת עב. ד"ה כי אתא ומוס' יומא יט: ד"ה מי מיכא וכ"ק פו: ד"ה ביישו ובי"מ ח: ד"ה תן]. יד) ר' רש"ל, [ע"ב]. ומהרלב"ח כהן, ומר"ש מדעשמ"ל. טו) [מר"י מוספיה יומא יט: ד"ה מי מיכא]. יז) [כתובות קה ע"ב]. יח) [אל"ל דמתמיתן דמה שאת נושאת ונוטלת לפיך דוקא ולאי כר"מ היא דר' מאיר מודה ומר' מדון וכרב שמן]. יט) [אל"ל: דמהן]. כ) [אל"ל: הייני כר"מ]. כא) [אל"ל: כע"מ דמה שתלי יכי' מטעמיה דנאמה קנתה יכי' לקף כמה שתלי]. כב) [אל"ל דלעמא]. כג) [ניעין עז ע"ב].

ר) [אל"ל לעבדו].

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com